

PSALMVS XXVIII.

Titulus, & Argumentum.

Psalmus David, in consummatione Tabernaculi.

Hic Titulus non habetur in Hebraeo, sed solū, Psalmus David: reliqua addita sunt, vel à Septuaginta Interpretibus, vel ab alijs. & duobus modis legitur, & intelligitur titulus huius Psalmi. Nā S. Basilius, Theodoretus, & Euthymius legunt, Psalmus David in exitu tabernaculi, & significari volunt, praecepti Sacerdotibus & Levitis exiuntibus de tabernaculo, ut preparēt quae necessaria sunt ad cultum Dei. Sanctus Hieronymus & Augustinus legunt, ut nos habemus in editione vulgata, Psalmus David in consummatione tabernaculi: & sensum esse vult Sanct. Hieronymus, hunc Psalmum compositum fuisse, quando David perfecit tabernaculum, & collocavit in eo Arcam Domini. Quod attinet ad argumentum, volunt nonnulli ad litteram in toto serē Psalmo agi de potentia Dei, & velle Davidem horitari populum ad Laudandum Deum, qui potentiam suam solus manifestare admirandis operibus, qua solo verbo, siue imperio facit. Alij quorum sublimior interpretatio, & dignior Davidico spiritu esse videtur, volunt, in hoc Psalmo celebrari Evangelicam praedicationem. Congruit verò titulus, in consummatione tabernaculi: nā cum David tabernaculum foederis intelligeret figuram esse Ecclesiae, qua tabernaculū Dei cum hominibus dicitur in Apocalypsi, & simul etiam spiritu revelante cognoscerat, instrumentum, quo tabernaculum hoc novum perficiendum erat, fore praedicationem Evangelicam, idē in consummatione tabernaculi illius umbratici, spiritu S. inspirante, cantavit praecordia vocū Domini, qua tabernaculum verum constituitur. Nos utramq; explicationem breviter persequemur.

EXPLICAT. PSAL. XXVIII.

Afferte Domino filij Dei, afferte Domino filios arietum.

Cantaturus Propheta laudes potentiae divinae, excitat filios Dei. i. populum Dei peculiarem, cui notus erat Deus (nam notus in Iudaea Deus, in Israel magnum nomen eius) ut potentiam illam honorent, victimis eo tempore cōsuetis, & etiam praedicatione vocis, & inclinatione corporis. Sed iuxta posteriorem intelligentiam, cantaturus laudes vocis divinae, per quam perficitur tabernaculū. i. Ecclesia, quae est mater omnium filiorum Dei, invitat ipsos filios Dei, ipsos vocatos illa voce caelesti, ut Deo sacrificent sacrificium laudis. Afferte, inquit, filij Dei filios arietum, id est, vos per sanguinem agni immaculati effecti filij Dei, offerre agnos, offerre sacrificium gratiarum actionis, & laudis: sic enim explicat ipse idem Propheta in sequenti versiculo, Afferte Domino gloriam, &c. In Hebraeo non habetur, Afferte Domino filij Dei, sed solam, Afferte Domino filios arietum. Fortasse in editione quā habuerant Septuaginta Interpretes erat utraq; pars versiculi, & postea successa temporis excidit pars prior; fortasse etiam non erat nisi pars posterior, sed ea duobus modis interpretata est, & altera interpretatio, quae erat in margine irrepsit in textum, & hinc nata est lectio, quā nos habemus. Nam si vox Elim, legatur ut modo se habet, significat arietes; si legatur unica litera addita Eloim, significat Deum: proinde eadem sententia reddi potuit, Afferte Domino filij Dei: & etiam, Afferte Domino filios arietum. Neq; defunt in editione vulgata alij loci, in quibus duae interpretationes eiusdem sententiae simul inveniuntur in textu. Certē S. Basil. in Commentario huius Psalmi scribit, in multis exemplaribus addita esse haec verba, Afferte Domino filij Dei. Ex quo intelligimus, nō fuisse haec verba in omnibus exemplaribus Graecis, sed solū in aliquibus. Sed undecunque haec verba in editione nostra accesserint, satis bene cum sequentibus cohærent, & habentur in omnibus Latinis codicibus, etiam antiquissimis.

Afferte Domino gloriā & honorē, afferte Domino gloriā nomini eius: adorate Dominum in atrio sancto eius.

Q

Hæc

אֵלִים

אֱלֹהִים